

Sygn. akt V ACz 166/12

POSTANOWIENIE

Dnia 7 grudnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach V Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący :	SSA Barbara Kurzeja
Sędziowie :	SA Olga Gornowicz-Owczarek SA Grzegorz Stojek (spr.)
Protokolant :	Anna Fic

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2012 r. w Katowicach

na posiedzeniu jawnym

sprawy z wniosku (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

z udziałem W. B.

o nadanie klauzuli wykonalności wyrokowi Sądu Miejskiego w Pradze

na skutek zażalenia uczestnika

na postanowienie Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 16 listopada 2011 r sygn. akt. II Co 54/11

postanawia :

1. zmienić zaskarżone postanowienie o tyle, że kwotę 63.996 koron czeskich obniżyć do kwoty 63.966 (sześćdziesiąt trzy tysiące dziewięćset sześćdziesiąt sześć) koron czeskich;
2. oddalić zażalenie w pozostałej części;
3. zasądzić od uczestnika na rzecz wnioskodawcy kwotę 257 (dwieście pięćdziesiąt siedem) złotych tytułem kosztów postępowania zażaleniowego;
4. nakazuje pobrać od uczestnika na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Gliwicach) kwotę 778,36 (siedemset siedemdziesiąt osiem 36/100) złotych tytułem nieuiszczonych wydatków.

Sygn. akt V ACz 166/12

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Gliwicach nadał klauzulę wykonalności tytułowi egzekucyjnemu w postaci wyroku Sądu Miejskiego w Pradze w sprawie 35Cm 63/2006-135 w zakresie punktu II, w którym zawarte jest orzeczenie, że W. B. powinien zapłacić (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. kwotę 63996 koron czeskich w terminie określonym w tym wyroku oraz orzekł o kosztach postępowania i nieuiszczonych kosztach sądowych.

Rozstrzygnięcie oparł o następujące ustalenia i oceny prawne.

Sąd Miejski w Pradze wyrokiem w sprawie 35 Cm 63/2006-135 zasądził od (...) spółki z o.o. z siedzibą w P. na rzecz W. B. kwotę 741.078 koron czeskich z ustawowymi odsetkami od 27 kwietnia 2004 r. (punkt I) oraz zasądził od W. B. na rzecz (...) spółki z o.o. z siedzibą w P. kwotę 63.996 koron czeskich tytułem kosztów postępowania, przy czym określił, że zapłata powinna nastąpić w terminie trzech dni od uprawomocnienia się wyroku (punkt II), co nastąpiło 1 stycznia 2011 r.

Stosownie do art. 1150 kpc orzeczenia sądów państw obcych w sprawach cywilnych,

nadające się do wykonania w drodze egzekucji, stają się tytułami wykonawczymi po stwierdzeniu ich wykonalności przez sąd polski. Stwierdzenie wykonalności następuje, jeżeli orzeczenie jest wykonalne w państwie, z którego pochodzi, a także nie istnieją przeszkody określone w art. 1146 § 1 i 2 kpc.

Wniosek jest zasadny, gdyż objęty wnioskiem wyrok Sądu Miejskiego w Pradze jest prawomocny i nadaje się do wykonania w Czechach, państwie jego wydania, a jednocześnie nie istnieją żadne przeszkody, o jakich mowa w art. 1146 § 1 i 2 kpc.

Jeśli zaś idzie o orzeczenie o kosztach postępowania w niniejszej sprawie, na które składa się 300 zł uiszczony tytułem opłaty od wniosku, Sąd Okręgowy umotywował je treścią art. 520 § 2 w związku z art. 13 § 2 kpc.

Natomiast uzasadniając rozstrzygnięcie o nieuiszczonych kosztach sądowych wskazał na art. 113 ust. 1 uksc.

W zażaleniu W. B. wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia przez oddalenie wniosku i zasądzenie kosztów postępowania.

Zarzucił wadliwość uzasadnienia oraz naruszenie:

- art. 233 § 1 przez ustalenie, że (...) spółka z o.o. w C. jest uprawniona do reprezentacji (...) spółki z o.o. w P.,
- art. 1146 § 1 i 2 w związku z art. 1150 kpc, „w tym w szczególności art. 1146 § 1 pkt 4 kpc” przez ustalenie, że nie zachodzą przeszkody do nadania klauzuli wykonalności, podczas gdy w postępowaniu prowadzonym przez sąd czeski pozbawiony był możliwości o brony,
- art. 321 § 1 kpc przez orzeczenie ponad żądanie,
- art. 1151 kpc przez przyjęcie, że wniosek jest prawidłowy, choć nie spełnia wymogów określonych w tym przepisie oraz art. 126 kpc.

(...) spółka z o.o. w P. wniosła o oddalenie zażalenia i zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie jedynie w bardzo nieznacznym stopniu.

Jeśli idzie o ustalenia Sądu Okręgowego, Sąd Apelacyjny przyjmuje je za własne z wyłączeniem treści orzeczenia o istocie sprawy, gdyż z sentencji wyroku Sądu Miejskiego w Pradze wynika, że powództwo W. B. przeciwko (...) spółce z o.o. w P. o zapłatę 741.078 koron czeskich z ustawowymi odsetkami od 27 kwietnia 2004 r. nie zostało uwzględnione.

Trafnie zwraca na to uwagę skarżący, podnosząc że z treści tłumaczenia wyroku wynika, że jego roszczenie sąd czeski „odrzucił”.

Zwrócić trzeba uwagę, że w sprawie idzie o zastosowanie rozporządzenia Rady Europy (WE) nr 44/2001 z 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz wykonywania w sprawach handlowych (Dz. U. UE. L nr 12 z 2001 r., s. 1, ze zm.; dalej powoływane jako rozporządzenie). Orzeczenie objęte wnioskiem wchodzi bowiem w zakres przedmiotowy i czasowy rozporządzenia, skoro wydano je w sprawie zainicjowanej już w chwili obowiązywania powołanego rozporządzenia i jego stosowania w odniesieniu do Czech i Polski, jak wynika z uzasadnienia omówionego wyroku.

Zgodnie z art. 1 ust. 1 zdanie 1 rozporządzenia stosuje się je w sprawach cywilnych i handlowych, niezależnie od rodzaju sądu, z wyjątkami niedotyczącymi niniejszego postępowania, o których mowa w art. 1 ust. 1 zdanie 2 i ust. 2 rozporządzenia.

Stosownie do art. 53 ust. 1 i 2 rozporządzenia, strona, która powołuje się na uznanie orzeczenia lub wnosi o stwierdzenie wykonalności, zobowiązana jest do przedstawienia odpisu orzeczenia spełniającego warunki wymagane do uznania go za posiadający moc dowodową, a ponadto, bez uszczerbku dla art. 55 rozporządzenia, wnosząc o stwierdzenie wykonalności, zobowiązana jest do przedstawienia zaświadczenia zgodnie z art. 54 rozporządzenia, w myśl którego sąd albo inny właściwy organ Państwa Członkowskiego, w jakim wydane zostało orzeczenie, wystawia, na wniosek, zaświadczenie, używając formularza według załącznika V do rozporządzenia. Zaświadczenie to w sprawie rozstrzygniętej wyrokiem wskazuje:

- Państwo Członkowskie pochodzenia orzeczenia,
- sąd lub inny właściwy organ, który je wystawił,
- sąd, który wydał orzeczenie,
- opis wydanego orzeczenia z określeniem stron postępowania, w którym zostało wydane (treść wyroku wynika z jego dołączenia do zaświadczenia) i wskazaniem daty doręczenia dokumentu wszczynającego postępowanie, jeżeli orzeczenie wydane zostało w postępowaniu, w którym pozwany nie wdał się w spór,
- nazwiska stron, którym przyznano pomoc prawną,
- fakt, że orzeczenie jest wykonalne w Państwie Członkowskim pochodzenia.

Wierzycielka, która złożyła wniosek o stwierdzenie wykonalności wyroku Sądu Miejskiego w Pradze na terytorium Polski nie przedstawiła omawianego zaświadczenia. Jednakże w okolicznościach sprawy, w której wniosek pochodzi od strony pozwanej przez W. B. przed sąd Republiki Czeskiej, która wygrała proces i na rzecz której wydano orzeczenie o kosztach procesu, przedstawianie tego zaświadczenia przez (...) spółkę z o.o. w P. było zbędne. Złożyła przecież dokument równorzędny, jakim jest, po pierwsze, urzędowy odpis wyroku, którego wniosek w zakresie zawartego w nim orzeczenia o kosztach postępowania dotyczy, zawierający stwierdzenie, że wyrok jest prawomocny z dniem 1 stycznia 2011 r. i jest też wykonalny, po drugie, uwierzytelniony przekład na język polski tego wyroku ze stwierdzeniem jego prawomocności i wykonalności, to jest dokumenty, o jakich mowa również w art. 1147 w związku z art. 1151 § 2 kpc. Nie miała zaś w niniejszej sprawie potrzeby wykazywania zaświadczeniem według art. 54 rozporządzenia, w jakiej dacie doręczono (...) spółce z o.o. w P. dokument wszczynający postępowanie, czego potrzeba zachodzi dla wykazania zapewnienia stronie pozwanej możliwości obrony w postępowaniu, w którym wydano orzeczenie, choć pozwany nie wdał się w spór (ponieważ nie zachodziła potrzeba badania tej okoliczności, również Sąd Apelacyjny poprzestał na dokumencie równorzędnym do zaświadczenia, o którym była mowa, w postępowaniu wywołanym zażaleniem zwalniając – na podstawie art. 55 rozporządzenia – (...) spółkę z o.o. w P. od obowiązku przedstawienia zaświadczenia, dalsze wyjaśnianie okoliczności mogących być wykazanymi zaświadczeniem według art. 54 rozporządzenia uznając w okolicznościach za niepotrzebne, skoro obrona dłużnika opierała się na innych zarzutach, wskazanych w zażaleniu).

Spośród zarzutów zażalenia zasadny okazały się: zarzut błędnego ustalenia co do treści rozstrzygnięcia przez Sąd Miejski w Pradze o istocie sprawy, którą prowadził i częściowo zarzut orzeczenia ponad żądanie w zakresie przekraczającym nadanie klauzuli wykonalności orzeczeniu o kosztach postępowania ponad kwotę 966 koron czeskich.

O pierwszej z tych dwu okoliczności była już mowa.

Gdy zaś idzie o drugą, to w piśmie wszczynającym postępowanie w niniejszej sprawie wskazano, że wniosek o stwierdzenie wykonalności obejmuje rozstrzygnięcie w zakresie 966 koron czeskich, podczas gdy zaskarżonym postanowieniem nadano klauzulę wykonalności orzeczeniu o kosztach postępowania w zakresie kwoty 996 koron czeskich. Natomiast rozstrzygnięcie o kosztach postępowania w postępowaniu w pierwszej instancji niniejszej w sprawie nie zostało wydane z naruszeniem art. 321 § 1 kpc, zgodnie z którym sąd nie może orzekać co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie. Stosownie do art. 109 § 1 zdanie 2 kpc o kosztach należnych stronie działającej bez adwokata, radcy prawnego lub rzecznika patentowego sąd orzeka z urzędu, to jest nawet bez wniosku o ich zasądzenie. W pierwszej instancji (...) spółka z o.o. w P. działała zaś bez profesjonalnego pełnomocnika, o jakim mowa w ostatnio powołanym przepisie. Trafne jest też orzeczenie w tym przedmiocie, jeśli idzie o sumę pieniężną z tego tytułu (300 zł). (...) spółka z o.o. w P. poniosła opłatę od wniosku w pełnej wysokości, to jest 300 zł, uzupełniając uiszczoną z tego tytułu kwotę 50 zł (k. 1) o kwotę 250 zł (k. 31). Tym samym na podstawie art. 98 § 2 w związku z art. 13 § 2 kpc zasądzeniu podlegała kwota 300 zł.

Wniosek złożony przez (...) spółkę z o.o. w P. zawierał oznaczenie sądu, do którego został skierowany, nazwę strony składającej wniosek („(...)” z siedzibą pod wskazanym we wniosku adresem w P. w Republice Czeskiej), adres w Polsce dla doręczeń dla tej wierzycielki („Adres do korespondencji: (...) Sp. z o.o., ul. (...), (...)), imię i nazwisko dłużnika, oznaczenie rodzaju pisma, osnowę wniosku i dowody na poparcie przytoczonych okoliczności, podpis osoby uprawnionej do reprezentacji tej Spółki (z dopiskiem: „Z. J. Prezes zarządu (...)”) i wymienienie załączników, jak też oznaczenie miejsca zamieszkania dłużnika i siedziby wierzycielki stron, ich przedstawicieli ustawowych i pełnomocników oraz przedmiotu sporu. Tym samym wniosek odpowiadał wymogom art. 126 § 1 i 2 kpc. Pozostałe wymagania pisma procesowego, wskazane w dalszych jednostkach redakcyjnych art. 126 kpc, nie dotyczą wniosku w niniejszej sprawie.

Odnosząc się do zarzutu wadliwości uzasadnienia zaskarżonego postanowienia należy podkreślić, że musiałyby obejmować wady określone w art. 328 § 2 w związku z art. 361 w związku z art. 13 § 2 kpc, a skarżący musiałyby ponadto wykazać, że wady mogły mieć wpływ na wynik sprawy. Tymczasem uzasadnienie sporządza się po wydaniu zaskarżonego orzeczenia, przez co w zasadzie trudno mówić o jego wpływie na treść rozstrzygnięcia.

Niewskazanie daty wyroku Sądu Miejskiego w Pradze pozostaje też bez wpływu na wynik postępowania, gdyż nie wywołuje żadnych konsekwencji, skoro wyrok objęty wnioskiem o stwierdzenie wykonalności, dołączony do wniosku, tak został opisany zarówno we wniosku, jak i zaskarżonym postanowieniu, że nie budzi najmniejszej wątpliwości, o jakie orzeczenie chodzi.

Jeśli zaś idzie o zarzut sprowadzający się do niewłaściwej reprezentacji (...) spółki z o.o. w P. przez przyjęcie, że (...) spółka z o.o. w C. jest uprawniona do jej reprezentacji, jest on efektem uznania przez skarżącego, iż Sąd Okręgowy przyjął, iż (...) spółka z o.o. w C. jest uprawniona do reprezentacji wierzycielki, która złożyła wniosek i że w postępowaniu sądowym (...) spółka z o.o. w C. reprezentowała (...) spółkę z o.o. w P.. Tymczasem we wniosku o stwierdzenie wykonalności złożonym przez (...) spółkę z o.o. w P., za którą działał prezes zarządu Z. J., uprawniony do jednoosobowej reprezentacji wierzycielki (jak wynika z wyciągu z Rejestru Handlowego prowadzonego przez Sąd Miejski w Pradze, k. 32-36), wskazano, że adresem dla doręczeń dla (...) spółki z o.o. w P. jest adres (...) spółki z o.o. w C. (k. 1). Sąd Okręgowy dokonywał doręczeń dla wierzycielki na adres (...) spółki z o.o. w C., w adresie przesyłek wskazując (...) spółkę z o.o. w C., przy czym z treści przesyłki jednoznacznie wynikało, że jest przeznaczona dla (...) spółki z o.o. w P. i do wierzycielki docierała. Wskazanie adresu do doręczeń w Polsce odnosiło się do wymogu wynikającego z art. 40 ust. 2 rozporządzenia, chociaż wskazano adres w C., to jest w okręgu Sądu Okręgowego w

Bielsku-Białej, nie zaś Sądu Okręgowego w Gliwicach, który był właściwy do rozpoznania wniosku. Uchybienie to pozostaje jednak bez wpływu na wynik sprawy wywołanej wnioskiem o stwierdzenie wykonalności wyroku sądu czeskiego.

Skarżący odwołuje się do przesłanki pozbawienia możliwości obrony swych praw w postępowaniu przed sądem czeskim, podnosząc ogólnikowo zarzut naruszenia art. 1146 § 1 i 2 w związku z art. 1150 kpc, który doprecyzował przez wskazanie: „w tym w szczególności art. 1146 § 1 pkt 4 kpc”.

O prawomocności wyroku sądu czeskiego była już mowa przy okazji analizy zarzutów w odniesieniu do przepisów rozporządzenia, podobnie jak o zagadnieniach jurysdykcji, czy innych postępowaniach oraz okolicznościach dotyczących pozwanego.

Do rozważenia pozostało, czy w niniejszej sprawie podlega badaniu zarzut naruszenia art. 1146 § 1 pkt 4 w związku z art. 1150 kpc, skoro rozporządzeniu służy pierwszeństwo przed przepisami krajowymi dotyczącymi wykonalności orzeczeń.

Stosownie do art. 45 rozporządzenia sąd rozpoznający zażalenie może odmówić stwierdzenia wykonalności albo je uchylić tylko z powodu jednej z przyczyn wymienionych w art. 34 i 35 rozporządzenia, zaś (...) spółka z o.o. w P. wykazała pozostałe przesłanki stwierdzenia wykonalności orzeczenia, o czym była już mowa. Tym samym odmowa stwierdzenia wykonalności albo jego uchylenie może nastąpić tylko w razie wystąpienia przesłanek z art. 34 i art. 35 rozporządzenia.

Artykuł 34 rozporządzenia stanowi, że orzeczenia nie uznaje się, jeżeli:

- 1) uznanie byłoby oczywiście sprzeczne z porządkiem publicznym Państwa Członkowskiego, w którym wystąpiono o uznanie;
- 2) pozwanemu, który nie wdał się w spór, nie doręczono dokumentu wszczynającego postępowanie lub dokumentu równorzędnego w czasie i w sposób umożliwiających mu przygotowanie obrony, chyba że pozwany nie złożył przeciwko orzeczeniu środka zaskarżenia, chociaż miał do tego możliwość;
- 3) orzeczenia nie da się pogodzić z orzeczeniem wydanym między tymi samymi stronami w Państwie Członkowskim, w którym wystąpiono o uznanie;
- 4) orzeczenia nie da się pogodzić z wcześniejszym orzeczeniem wydanym w innym Państwie Członkowskim albo w państwie trzecim w sporze o to samo roszczenie między tymi samymi stronami, o ile to wcześniejsze orzeczenie spełnia warunki konieczne do jego uznania w Państwie Członkowskim, w którym wystąpiono o uznanie.

Z kolei art. 35 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że orzeczenia nie uznaje się ponadto, jeżeli jest sprzeczne z przepisami sekcji 3 (to jest o jurysdykcji w sprawach dotyczących ubezpieczenia), 4 (to jest o jurysdykcji w sprawach dotyczących umów z udziałem konsumentów) i 6 (to jest o jurysdykcji wyłącznej) rozdziału II rozporządzenia lub w wypadku przewidzianym w jego art. 72 (o treści: „Niniejsze rozporządzenie nie narusza porozumień, na mocy których Państwa Członkowskie przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia zobowiązały się zgodnie z art. 59 Konwencji brukselskiej do nieuznawania orzeczeń sądów Państwa będącego stroną tej Konwencji przeciwko pozwanym mającym miejsce zamieszkania lub zwykłego pobytu na terytorium państwa trzeciego, jeżeli orzeczenia w wypadkach określonych w art. 4 wymienionej Konwencji mogą być wydane tylko na podstawie jurysdykcji przewidzianych w art. 3 ust. 2 wymienionej Konwencji”.); do tych wyłączeń odnosi się art. 35 ust. 2 rozporządzenia, zaś zgodnie z art. 35 ust. 3 rozporządzenia, z zastrzeżeniem przepisów art. 32 ust. 1 rozporządzenia, jurysdykcja sądu Państwa Członkowskiego pochodzenia nie może być przedmiotem ponownego badania, ponadto art. 35 ust. 3 rozporządzenia wyjaśnia, że przepisy dotyczące jurysdykcji nie należą do porządku publicznego w rozumieniu art. 34 pkt 1 rozporządzenia.

Zatem możliwość uchylenia stwierdzenia wykonalności byłaby możliwa w niniejszej sprawie tylko w razie stwierdzenia przyczyny określonej w art. 34 pkt 1 rozporządzenia, gdyż żadna ze stron nie podnosi, by toczyło się jakiegokolwiek

z postępowań, o których mowa w art. 34 pkt 3 i 4 rozporządzenia, a nie wchodzi też w grę okoliczności dotyczące pozwanego, określone w art. 34 pkt 2 rozporządzenia.

W istocie skarżący jednak argumentuje wyłącznie w przedmiocie pozbawienia go możliwości obrony. Ponieważ był powodem w sprawie przed sądem czeskim, nie wchodzi w grę przesłanka z art. 34 pkt 2 rozporządzenia. Zapewnienie również stronie powodowej możliwości obrony praw wchodzi jednak w zakres klauzuli porządku publicznego, o jakiej mowa w art. 34 pkt 1 rozporządzenia. Idzie przecież o jedną z podstawowych zasad procesowych, braną w krajowym porządku prawnym pod uwagę z urzędu, na zasadzie wyjątku, jeśli idzie o zarzuty naruszenia przepisów postępowania przy ocenie trafności środka zaskarżenia skierowanego przeciwko orzeczeniu, nie zaś tylko w razie sformułowania odpowiedniego zarzutu naruszenia przepisów postępowania, w dodatku braną pod uwagę niezależnie od wpływu na wynik sprawy i w razie zaistnienia wywołującą obowiązek uchylenia zaskarżonego orzeczenia oraz przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi niższej instancji (art. 378 § 1, art. 379 pkt 5 i art. 386 § 2 kpc). Zapewnienie możliwości obrony praw jest konieczną gwarancją sprawiedliwego i bezstronnego procesu o charakterze kontradyktoryjnym, niezależnie czy dotyczy strony powodowej, czy pozwanej.

Skarżącego już w postępowaniu zażaleniowym wezwano do złożenia w wyznaczonym terminie dowodów twierdzenia, że w postępowaniu przed sądem czeskim został pozbawiony możliwości obrony (k. 125-127). Jako dowód tej okoliczności, przedłożył korespondencję pomiędzy sądem czeskim a (...) spółką z o.o. w P., wskazującą na kontakt Sądu Miejskiego w Pradze z tym podmiotem drogą elektroniczną i telefoniczną oraz podniósł, że sąd czeski nie kontaktował się z nim w ten sposób, choć w dołączonych dokumentach mowa jest o adresie korespondencyjnym powoda, e-mail i numerze telefonicznym w Czechach, gdyż skarżący jest aktywny w tym Państwie Członkowskim, społecznie i nawet gospodarczo, będąc członkiem zarządu jednej ze spółek działających w Czechach (k. 1136-1146).

Z dokumentów tych wynika, że Sądowi Miejskiemu w Pradze znany był adres zamieszkania W. B., powoda w sprawie, którą rozpoznawał, jak też Sądu Rejonowego w Jastrzębiu Zdroju, w którego obszarze właściwości miejscowej skarżący mieszkał, gdy sąd czeski rozpoznawał sprawę i mieszka do chwili obecnej. Skarżący nie wykazał, że Sąd Miejski w Pradze zaniechał doręczania mu korespondencji w sprawie na adres, jaki sam wskazał, jak też, by dokonywane na ten adres doręczenia były nieprawidłowe. Ograniczył się tylko do tego, że Sąd Miejski w Pradze nie korespondował z nim na czeski adres spółki, w skład zarządu której wchodził (przy czym Sąd Apelacyjny rozpoznający zażalenie zauważa, że powództwo poddane pod rozpoznanie Sądu Miejskiego w Pradze nie zostało wytoczone przez tę spółkę), jak też na adres e-mail, czy też nie informował go telefonicznie o podejmowanych czynnościach. Skarżący nie wykazał jednak takiego obowiązku sądu czeskiego, co należy zauważyć w kontekście przepisów rozporządzenia Rady (WE) Nr 1348/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie doręczania w Państwach Członkowskich sądowych i pozasądowych dokumentów w sprawach cywilnych i handlowych (Dz. U. UE. L z 2000 r. Nr 160, s. 37) i rozporządzenia Nr 1393/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. (Dz. U. UE L z 2007 r. Nr 324, s. 79) dotyczącego doręczania w państwach członkowskich dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych i handlowych („doręczanie dokumentów”) oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1348/2000, znajdujących zastosowanie w sprawach cywilnych i handlowych w razie konieczności przekazania dokumentu sądowego lub pozasądowego z jednego państwa członkowskiego do drugiego w celu doręczenia.

Skarżący nie wykazał więc, że został pozbawiony możliwości obrony, a tym samym naruszenia klauzuli porządku publicznego Państwa Członkowskiego, w którym wystąpiono o uznanie (w tym wypadku Polski), do której odsyła art. 34 pkt 1 rozporządzenia.

Natomiast wierzycielka wykazała przesłanki stwierdzenia wykonalności orzeczenia sądu czeskiego, o czym wcześniej była mowa.

Jednakże ponieważ zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy orzekł częściowo ponad żądanie zawarte we wniosku o stwierdzenie wykonalności, jak już wskazano, należało w odpowiednim zakresie zmodyfikować zaskarżone postanowienie (art. 386 § 1 w związku z art. 397 § 2 kpc), zaś zażalenie w pozostałej części, jako bezzasadne, oddalić (art. 385 w związku z art. 397 § 2 kpc).

O kosztach postępowania zażaleniowego, w którym obie strony działały już z profesjonalnym pełnomocnikiem, ustanowionym dopiero w postępowaniu odwoławczym, należało orzec zgodnie z wnioskiem (...) spółki z o.o. w P., która wniosła o zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego (art. 109 § 1 zdanie 1 w związku z art. 13 § 2 kpc). Wierzycielka wygrała to postępowanie. Należną są jej więc koszty postępowania w postaci wynagrodzenia pełnomocnika będącego radcą prawnym w wysokości przewidzianej prawem (art. 98 § 1 i 3 oraz art. 99 w związku z art. 13 § 2 kpc, jak też § 10 ust. 1 pkt 6 w związku z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm., biorąc pod uwagę stawkę należną za prowadzenie sprawy o uznanie orzeczenia sądu zagranicznego z braku określenia w ostatnio powołanym akcie prawnym stawki minimalnej za prowadzenie sprawy o stwierdzenie wykonalności orzeczenia sądu zagranicznego).

O nieuiszczonych wydatkach, na tłumaczenia, orzeczono na podstawie art. 113 ust. 1 uksc.